

maa, maa Fleertallet ogsaa ansee det for at være urigtigt ved Lov at paabyde Kjøbenhavns Commune at udrede et aarligt Bidrag til samme og navnlig til Dækning af dets ordentlige Udgifter. Noget Andet er det, at det kongelige Theaters Existens af flere Grunde maa være Kjøbenhavns Commune af særlig Interesse. Heri kan nu vel muligt — jfr. i det følgende § 29 — ligge en Dpfordring for Communalbestyrelsen til ved en frivillig Beslutning paa en særegen Maade at lægge sin Interesse for Nationaltheatrets Opretholdelse for Dagen, men dette maa erkjendes for at være noget heelt Andet end en gennem Lovgivningsmagten fremtvungen vedvarende Bidragspligt.

Ende Medlemmer af Commissionen (Berg og Carlsen) have ikke ganske kunnet slutte sig til denne Udtalelse af Fleertallet. De ere imidlertid enige med Fleertallet deri, at det baade for Kjøbenhavns Commune og for Theatret vilde være den heldigste Maade, paa hvilken Spørgsmaalet om Bidrag fra den nævnte Commune til Theatret kunde afgjøres, dersom den i § 29 udtalte Forudsætning gik i Opfyldelse. De antage derhos, at Regjeringen, saafremt den billiger Commissionens Forslag, vil indlede Forhandlinger med Kjøbenhavns Commune saa betids, at Resultatet deraf kunde meddeles Rigsdagen, inden den for sit Vedkommende endeligt vedtog Lovforslaget om Ordningen af Theatrets oeconomiske Forhold. Skulde det da vise sig, at den Forventning, der ligger til Grund for § 29, ikke er gaaet i Opfyldelse, vilde Rigsdagen endnu allerede ved Lovforslagets Behandling kunne gjøre Tilflugt fra Statskassen til Theatret og dermed dettes Bestaaen afhængig af, at Kjøbenhavns Commune frivilligt ydede et bestemt aarligt Bidrag til samme, eller som en sidste Udvei — hvilken man dog efter Mindretallets Formenting kun nødtigt maatte gribe til — paabyde Communen at udrede en saadan Afgift.

§§ 1 og 2.

Hovedbestemmelsen i § 1, at Ingen for Fremtiden kan ansættes som kongelig Em-

bedsmand ved Theatret, er formeentlig allerede tilstrækkeligt begrundet ovenfor, og den i de tilføiede Ord „uden Rigsdagens særlige Samtykke“ indeholdte Antydning behøver vistnok heller ikke nogen nærmere Forklaring.

Medens der ifølge § 1 ikke for Fremtiden skal finde nye kongelige Ansættelser Sted ved Theatret, men dette paa anden Maade — gennem Anvendelse af de i § 9 ff. fastsatte Midler maa søge at fikre de Kunstneres Fremtid, som det ønskes at knytte til sig, er det derimod en Selvsølge, at de allerede nu kongeligt ansatte og saaledes pensionsberettigede Personer maae beholde deres nuværende Pensionsret ubeskraænket. Som i Oversigten over Theatrets oeconomiske Forhold fra 1850 til 1868, Side 273—74, nærmere paavist, er det dog ikke de nævnte Personers hele Lønning, men kun deres saakaldte reglementerede Lønning, som skal komme i Betragtning ved Pensionsberegning. Regjeringen har imidlertid, som allerede ovenfor berørt, siden 1856—57 været berettiget til at anvende de ved Theatret ledigblivende reglementerede Lønningsbeløb — dog først efter Fradrag af den ved Finantslovene for de enkelte Aar fastsatte Dvotaal af samme — deels til reglementerede Lønninger til fra nyt af kongeligt Ansatte, indtil Afgangen hertil aldeles affares den ved Finantsloven for 1867—68, deels til Forhøielse af de alt kongeligt Ansattes reglementerede Lønninger, uden at der har været sat anden Grænse for de enkelte Lønningers Størrelse end Regjeringens Billie og en vis Bedtægt. De sceniske Kunstnere, som i sin Tid havde Afgang til Beneficeforestillinger, have derhos været ansete for berettigede til efter 20 Aars kongelig Ansættelse at faae et saakaldet Beneficeconverteringsstillæg paa 200 Rd., hvorfor de reglementerede Lønningers Conto altid uden videre er bleven forhøiet med Beløbet af disse sidste Tillæg. Det maa under disse Omstændigheder vistnok erkjendes for at være billigt, at man ikke affærrer de nu kongeligt Ansatte den Afgang, som de hidtil have havt til efterhaanden at see deres reglementerede Lønninger forhøiede.

Paa den anden Side er det vistnok ligesaa naturligt, at der i Henhold til den gjæl-